

3

Konečne sa mi podarilo dostať Profesora z domu. Odkedy som preňho začala pracovať, sotva vyšiel do záhrady. Nepochybovala som, že pobyt na čerstvom vzduchu by mu mohol iba prospieť.

„Dnes je nádherne,“ pokúsila som sa ho navnadiť. „Človeka to priam ťahá von, na slniečko.“ Profesor sedel pohodlne usalašený v kuchyni pri okne a čítal. „Čo keby sme sa šli poprechádzať po parku a zastavili sa u holiča?“

„Prečo by sme to robili?“ spýtavo sa na mňa zahľadel ponad okuliare.

„Len tak. Kvitnú čerešne a čoskoro rozkvitne aj drieň... A potom, keď človek ide od holiča, vždy sa cíti veľmi príjemne.“

„Ja sa cítim dosť príjemne aj takto.“

„Prechádzka by vám rozprúdila krv a dobrý krvný obeh je základ pre dobré fungovanie mozgu, takže by vám možno zišli na um samé dobré nápady na riešenie tých vašich hlavolamov.“

„Obávam sa, že medzi artériami v nohách a tými v hlave nejstvue nijaká súvislosť.“

„Nuž, ale... veľmi by vám to svedčalo, keby ste sa dali ostrihať.“

„Zbytočná strata času,“ mávol rukou, no nakoniec malo moje dobiedzanie predsa len úspech, lebo zatvoril knihu. Jediné topánky, ktoré sme našli v skrinke vedľa dverí, boli kožené a také staré, že ich pokrývala vrstva plesne. „Zostanete so mnou?“ spýtal sa ma niekoľkokrát, kým som mu ich vyčistila. „Viete... nemôžete ma tam len tak nechať a ísť domov, kým ma budú strihať.“

„Nemusíte sa báť, nikam neodídem.“ Nech som tie vychádzkové topánky drhla, ako som chcela, vyzerali zašlo.

Ešte som potrebovala rozhodnúť, čo s papierikmi, ktoré mal Profesor popripínané na saku. Ak mu ich tam nechám, ľudia si ho budú obzerať ako nejakého čudáka. Napokon som si povedala, že mu to očividne neprekáža, a nechala som to tak.

Profesor maširoval vedľa mňa s pohľadom upretým na svoje vyčistené topánky. Belasé nebo nad hlavou ani nič z vecí, okolo ktorých sme prechádzali, si nevšimal. Prechádzka zjavne neprišpievala k tomu, aby sa uvoľnil. Naopak, vyzeral ešte napätejší.

„Pozrite,“ povedala som, „ako nádherne rozkvitli čerešne.“ Iba si niečo zašomral popod nos. Vonku na čerstvom vzduchu vyzeral ešte staršie.

Nakoniec sme sa rozhodli, že k holičovi zjídeme najprv. Pri pohľade na Profesorovo čudné sako sa holič trochu zarazil, no napokon sa z neho vykľul veľmi láskavý muž. Hneď pochopil, že za tými papierikmi musí byť nejaký vážny dôvod a potom

sa už správal k Profesorovi ako ku každému inému zákazníkovi. „Dobre, že ste so sebou priviedli svoju dcéru,“ očividne predpokladal, že sme príbuzní. Ani jeden z nás ho neopravil. Sedela som na pohovke spolu s ostatnými chlapmi, ktorí čakali na ostrihanie.

Ktovie, možno mal Profesor u holiča nejakú zlú skúsenosť. Nech boli jeho dôvody akékoľvek, od chvíle, keď mu holič uviazal pod bradou bielu plachtu, očividne znervóznel. Tvár mu zmeravela, prstami kĺčovito zvieral opierku kresla a na čele sa mu objavila hlboká vráska. Holič nadhodil zopár ľahkých tém, aby mu pomohol uvoľniť sa, no bez úspechu.

„Aké máte číslo topánok?“ vyhrkol Profesor. „A telefónne číslo?“ Všetci v miestnosti stíchli.

Hoci videl moju tvár v zrkadle, neustále sa otáčal, aby ponad plece skontroloval, či plním svoj sľub a nikam som neodišla. Vždy pritom vyrušil holiča pri práci, no ten trpezlivo počkal a až keď sa Profesor znova otočil, pokračoval v strihaní. Usmiala som sa a zamávala mu, aby som ho uistila, že som tu.

Chumáče prešedivených vlasov padali na bielu plachtu a z nej sa kotúľali na zem. Ktovie, či tomu holičovi napadlo, že mozog v šedivej hlave, ktorú strihá, dokáže vymenovať všetky prvočísla až do sto miliónov. A čo ostatní zákazníci, ktorí netrpezlivo čakali, kedy ten čudácky starec konečne vypadne. Pochopili by osobité prepojenie medzi dátumom môjho narodenia a Profesorovými hodinami? Na rozdiel od nich som to chápala a naplňalo ma to zvláštnou hrdosťou, takže som sa na Profesora v zrkadle usmiala zakaždým o čosi srdečnejšie.

Keď sme vyšli z holičstva, posadili sme sa na lavičku v parku a vypili sme si kávu, ktorú som vzala z domu. Neďaleko bolo pieskovisko a fontána, obďaleč dokonca tenisový kurt. Keď zafúkal vietor, vo vzduchu sa vznášali lupene čerešňových kvetov

a na Profesorovej tvári sa roztancovali slnečné lúče, ktoré sa s listami a konármi stromov hrali na schovávačku. Papieriky s poznámkami nepokojne zašušťali, no on len uprene hľadel na dno hrnčeka, akoby mu doň niekto naliel akýsi podivný lektvar.

„Mala som pravdu – veľmi vám to pristane a vyzeráte oveľa mužnejšie.“

„To by už podľa mňa stačilo,“ odbil ma Profesor, ktorý výnimočne voňal vodou po holení a nie zatuchnutým papierom.

„Aká bola vaša špecializácia na vysokej škole?“ spýtala som sa s malou dušičkou, lebo mi bolo jasné, že jeho odpovedi možno vôbec nebudem rozumieť; tuším som začala o matematike, aby som mu nejakým spôsobom vyjadrila vďaku za to, že sa na toto dobrodružstvo vôbec podujal.

„Hovorí sa jej kráľovná matematiky,“ povedal, keď si odpil z kávy. „Je totiž krásna a vznešená ako kráľovná, no zároveň krutá a neľútostná ako pekelný démon. Inými slovami, študoval som celé čísla, ako ich všetci poznáme, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7... a vzťahy medzi nimi.“

Slovo *kráľovná*, ktoré použil, ma prekvapilo – akoby sa podujal vyrozprávať nejakú rozprávku. Z diaľky k nám doliehali úde-ry tenisových loptičiek. Bežci, cyklisti aj mamičky s kočíkmi, ktorí okolo nás prechádzali, sa zakaždým, keď im pohľad padol na Profesora, rýchlo odvrátili.

„Hľadali ste vzťahy medzi nimi?“

„Presne tak. Objavil som medzi nimi vzťahy, ktoré tam kdesi existovali dávno predtým, než sme sa narodili. Je to tak trochu ako odpisovať od Boha, hoci celkom nevieme, kam založil svoj zápisník, ani kedy ho otvorí.“ Pri slovách *tam kdesi* ukázal do diaľky, kam zvyčajne upieral zrak, keď „premýšľal“.

„Keď som študoval v Cambridgei, pracoval som na Artinovej domnienke o kubických formách s celočíselnými koeficientmi.